

Sentinta civilă nr. 8310 din 05.12.2018 a Jucătoriei Cluj-Napoca¹

Prin cererea înregistrată la data de 26.07.2017 pe rolul Judecătoriei Cluj-Napoca, sub nr. X, reclamanta P.V., în contradictoriu cu pârâtul P., a solicitat pronunțarea unei sentințe prin care să se dispună:

- desfacerea căsătoriei încheiate la data de X din culpa exclusivă a soțului pârât;
- revenirea la numele anterior căsătoriei;
- acordarea prestației compensatorii sub forma unei rente viagere în cota de 1/2 din veniturile pârâtului;
- acordarea pensiei de întreținere în beneficiul fiului major, pus sub interdicție, încadrat în grad grav de handicap, în cotă de ¼ din veniturile pârâtului;
- cheltuieli de judecată.

În fapt, reclamanta a arătat că, în martie 2017 soțul a pretins că pleacă în Italia la muncă, iar ulterior a aflat că acesta a plecat însoțit de o doamnă, având o relație extraconjugală din decembrie 2016. Astfel, din cauza comportamentului acestuia, cuvintelor jignitoare și a nepăsării față de familia sa, nu este posibilă revenirea la viața de familie.

Cu privire la pretenția privind acordarea unei prestații compensatorii, a indicat că sunt îndeplinite toate condițiile prevăzute de art. 390 și urm. Cod civil, iar dezechilibrul produs prin divorț se va manifesta atât din punct de vedere moral, cât și financiar.

În drept, au fost invocate prevederile art. 915 și urm. C. proc. civ., art. 373 și urm., art. 390 și urm., art.513 și urm. C.civ.

În probațiune, a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, interogatoriul pârâtului, proba testimonială. Cererile i-au fost anexate acte de stare civilă și alte înscrisuri.

¹ www.jurisprudenta.com,

Cererea a fost legal timbrată cu taxa judiciară de timbru de 150 lei.

La data de 07.01.2018, pârâtul a depus la dosar întâmpinare și cerere reconvențională, prin care a solicitat desfacerea căsătoriei din culpă comună sau prin acordul soților și respingerea petitelor III și IV ale cererii de chemare în judecată. A arătat că este de acord cu reluarea numelui anterior de către reclamantă.

În motivare, a susținut că ambii soți trebuie să își asume culpa în destrămarea căsătoriei, iar pârâta a ignorat insistențele sale în găsirea unei soluții, dedicându-și tot timpul copilului bolnav. A mai arătat că nu copilul bolnav a fost motivul de divorț, ci acesta a fost singurul motiv pentru care nu a divorțat de reclamantă anterior.

Prin încheierea de ședință din data de 22.02.2018, la dosar a fost conexas dosarul nr X/2017, având ca obiect cererea de divorț formulată de reclamantul P. în contradictoriu cu pârâta P.V.

La termenul de judecată din data de 15.03.2018, sub aspectul probatoriului, instanța a încuviințat proba cu înscrisuri și proba testimonială cu un martor pentru fiecare parte.

După reținerea cauzei în pronunțare, pârâtul a solicitat repunerea cauzei pe rol, având în vedere că fiul părților a decedat, iar petitul al IV-lea al cererii de chemare în judecată a rămas fără obiect.

Reclamanta a formulat cerere precizatoare la data de 22.11.2018, prin care a solicitat să se constate că petitul privind obligarea pârâtului la plata unei pensii de întreținere în favoarea fiului lor a rămas fără obiect, dat fiind faptul că a intervenit decesul acestuia, la data de 20.10.2018.

Prin încheierea din data de 24.10.2018, instanța a dispus repunerea pe rol a cauzei, în vederea discutării asupra rămânerii fără obiect a cererii de obligare a pârâtului la plata pensiei de întreținere, aspect asupra căruia s-a pronunțat la termenul de judecată din data de 22.11.2018.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

În fapt, părțile s-au căsătorit la data de X în fața delegatului de stare civilă al Primăriei X, căsătoria fiind înregistrată în Registrul de stare civilă sub nr.X/1990

Având în vedere dispozițiile art. 39 alin.1 din Legea nr.71/2011, instanța apreciază că, în spetă, sunt aplicabile dispozițiile Noului Cod Civil.

Potrivit art. 373 alin.1 lit. (b) Cod civil, divorțul poate avea loc atunci când, din cauza unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă, iar potrivit art. 934 alin.(2) Cod procedură civilă, (1) Instanța va pronunța divorțul din culpa soțului pârât atunci când, din cauza unor motive temeinice, imputabile acestuia, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă. (2) Instanța poate să pronunțe divorțul din culpa ambilor soți, chiar atunci când numai unul dintre ei a făcut cerere, dacă din dovezile administrate reiese că amândoi sunt vinovați de destrămarea căsătoriei.

Din probatoriul administrat în cauză, instanța constată că relațiile de căsătorie sunt grav vătămate, existând motive temeinice pentru care căsătoria nu mai poate continua, iar culpa în deteriorarea relațiilor aparține în exclusivitate soțului pârât.

Pentru a decide în acest sens, se vor reține aspectele declarate de martorii audiați în cauză, care confirmă acuzațiile reclamantei cu privire la relația extraconjugală a pârâtului. Deși instanța apreciază că relația din afara căsătoriei a pârâtului nu poate sta, în mod singular, la baza culpei exclusive a soțului în destrămarea căsătoriei, se va avea în vedere și faptul că acesta a plecat în Italia, abandonându-și astfel familia în nevoie.

De asemenea, instanța nu neagă că ambii părinți au avut parte de o suferință egală în urma stării de sănătate a fiului lor, se reține totuși că reclamanta a fost cea care s-a ocupat în exclusivitate de fiu. O asemenea problemă de sănătate, ca cea cu

care s-au confruntat cei doi soți, a condus la răcirea relațiilor conjugale, în timp, fapt pentru care nu poate fi acuzat niciunul dintre aceștia.

Însă, pârâtul a fost cel care a decis să se mute în altă țară, lăsând astfel toată greutatea familiei pe umerii soției și fără a-i aduce la cunoștință despre relația sa extraconjugală.

În consecință, instanța, în temeiul art. 934 alin. (1) C. proc. civ, va admite cererea reclamantei în acest sens și va desface căsătoria încheiată între părți la data de X, din culpa soțului pârât.

În temeiul art. 931 alin. 1 Cod procedură civilă, raportat la art. 383 alin. (1) Cod civil, instanța va dispune ca reclamanta să revină la numele purtat anterior căsătoriei.

În ceea ce privește petitul privind acordarea prestației compensatorii în favoarea reclamantei, se reține că, potrivit disp. art. 390 Cod civil, (1) În cazul în care divorțul se pronunță din culpa exclusivă a soțului pârât, soțul reclamant poate beneficia de o prestație care să compenseze, atât cât este posibil, un dezechilibru semnificativ pe care divorțul l-ar determina în condițiile de viață ale celui care o solicită. (2) Prestația compensatorie se poate acorda numai în cazul în care căsătoria a durat cel puțin 20 de ani.

De asemenea, pentru stabilirea prestației compensatorii trebuie avute în vedere dispozițiile art. 391 Cod civil, astfel, (2) La stabilirea prestației compensatorii se ține seama atât de resursele soțului care o solicită, cât și de mijloacele celuilalt soț din momentul divorțului, de efectele pe care le are sau le va avea lichidarea regimului matrimonial, precum și de orice alte împrejurări previzibile de natură să le modifice, cum ar fi vârsta și starea de sănătate a soților, contribuția la creșterea copiilor minori pe care a avut-o și urmează să o aibă fiecare soț, pregătirea profesională, posibilitatea de a desfășura o activitate producătoare de venituri și altele asemenea.

Astfel, deși primele două condiții sunt în mod evident îndeplinite, anume pronunțarea divorțului din culpa soțului pârât și durata căsătoriei de cel puțin 20 de ani, în ceea ce privește dezechilibrul semnificativ în condițiile de viață ale reclamantei, lucrurile nu sunt la fel de clare.

Se reține în acest sens că, în prezent, pârâtul nu are un loc de muncă în Italia și a beneficiat de ajutor de șomaj de la statul italian, potrivit extraselor de cont depuse la dosar, care se acordă însă pentru o perioadă de maximum 24 luni.

Pentru stabilirea cuantumului prestației compensatorii trebuie avute în vedere resursele pârâtului din momentul divorțului. În condițiile pierderii veniturilor salariale de către pârât, nu poate fi admisă cererea reclamantei, nefiind astfel îndeplinită condiția dezechilibrului semnificativ în condițiile de viață ale acesteia, urmare a pronunțării divorțului.

Referitor la capătul de cerere privind acordarea cheltuielilor de judecată solicitate de către părți, potrivit art. 453 alin.2 C.proc.civ., Când cererea a fost admisă numai în parte, judecătorii vor stabili măsura în care fiecare dintre părți poate fi obligată la plata cheltuielilor de judecată. Dacă este cazul, judecătorii vor putea dispune compensarea cheltuielilor de judecată.

Având în vedere soluția de admitere, în parte, a cererii de chemare în judecată numai în ceea ce privește divorțul, instanța urmează să dispună compensarea cheltuielilor de judecată efectuate de părți în cursul procesului, sens în care va obliga pârâtul la plata către reclamantă a sumei de 1100 lei, reprezentând diferență de onorariu avocațial, potrivit dovezilor de plată.

In speta își face aplicare art. 373 lit. b) NCC, conform căruia divorțul poate avea loc atunci când, din cauza unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă.

Pentru desfacerea căsătoriei prin divorț, este necesară întrunirea cumulativă a următoarelor condiții:

- Existența unor motive temeinice, pe care instanța de judecată este chemată a le aprecia cu atenție, în funcție de situația de fapt concretă dedusă judecății;
- Vătămarea gravă a relațiilor de căsătorie, urmare tocmai a acelor motive temeinice;
- Imposibilitatea continuării căsătoriei.

În cazul dedus judecății, din probatoriul administrat în cauză, instanța constată că relațiile de căsătorie sunt grav vătămăte, existând motive temeinice pentru care căsătoria nu mai poate continua.

Legiuitorul, nefăcând o enumerare a motivelor de divorț, instanțele judecătorești sunt cele care, în funcție de situațiile de fapt și de probatoriul administrat, vor aprecia temeinicia motivelor invocate. Este, însă, cert că acestea trebuie să prezinte o anumită gravitate de natură să adâncească neînțelegerile dintre soți și să justifice desfacerea căsătoriei.

Reclamanta P.V. a arătat că, în martie 2017 soțul pârât a învederat că pleacă în Italia la muncă, iar ulterior a aflat că acesta a plecat însoțit de o doamnă, având o relație extraconjugală din decembrie 2016. Astfel, din cauza comportamentului acestuia, cuvintelor jignitoare și a nepăsării față de familia sa, nu este posibilă revenirea la viața de familie.

Instanța, analizând întregul dosar și probatoriul administrat, a stabilit ca motive temeinice de divorț abandonarea de către P. a familiei aflată în nevoie, precul și adulterul.

În conformitate cu dispozițiile art. 379 alin. (1) teza I NCC, în cazul prevăzut la art. 373 lit. b), divorțul se poate pronunța dacă instanța stabilește culpa unuia dintre soți în destrămarea căsătoriei.

De asemenea, potrivit art. 934 alin. (1) NCPC, instanța va pronunța divorțul din culpa soțului pârât atunci când, din cauza unor motive temeinice, imputabile acestuia, raporturile dintre soți sunt grav vătămăte și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă.

Instanța investită cu cererea de divorț introdusă de reclamanta P.V., în contradictoriu cu pârâtul P., stabilește culpa în deteriorarea relațiilor aparținând în exclusivitate soțului pârât.

Pentru a decide astfel, instanța a reținut aspectele declarate de martorii audiați în cauză, care confirmă acuzațiile reclamantei referitoare la relația extraconjugală a pârâtului. Deși instanța apreciază că relația din afara căsătoriei a pârâtului nu poate sta, în mod singular, la baza culpei exclusive a soțului în destrămarea căsătoriei, se va avea în vedere și faptul că acesta a plecat în Italia, abandonându-și astfel familia în nevoie.

Potrivit art. 916 alin. (1) și (2) C. proc. civ, soțul pârât poate să facă și el cerere de divorț, cel mai târziu până la primul termen de judecată la care a fost citat în mod legal, pentru faptele petrecute înainte de această dată. Pentru faptele petrecute după această dată pârâtul va putea face cerere până la începerea dezbaterilor asupra fondului în cererea reclamantului. Cererea pârâtului se va face la aceeași instanță și se va judeca împreună cu cererea reclamantului.

În cauză, pârâtul a depus la dosar întâmpinare și cerere reconvențională, solicitând desfacerea căsătoriei din culpă comună ori prin acordul soților și respingerea petitelor III și IV ale cererii de chemare în judecată, arătând că este de acord cu reluarea numelui anterior de către reclamantă.

Acesta a susținut că ambii soți trebuie să își asume culpa în destrămarea căsătoriei, iar pârâta a ignorat insistențele sale în găsirea unei soluții, dedicându-și tot timpul copilului bolnav. A mai arătat că nu copilul bolnav a fost motivul de

divorț, ci acesta a fost singurul motiv pentru care nu a divorțat de reclamantă anterior.

Instanța a respins aceste cereri, motivând că vina aparține soțului pârât, care a hotărât să plece în altă țară, lăsând astfel toată greutatea îngrijirii copilului bolnav, care a decedat în cursul procesului de divorț, pe umerii soției și fără a-i aduce la cunoștință despre relația sa extraconjugală.

În cazul dedus judecății sunt incidente și dispozițiile secțiunii a 3-a, cap. II („Judecata”), din Codul de procedură civilă dedicate probelor.

Astfel, conform art. 249 CPC, cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.

Ca regulă, sarcina probei revine reclamantului, întrucât acesta declanșează procesul civil prin cererea de chemare în judecată.

În cauză, reclamanta a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, interogatoriul pârâtului, proba testimonială. Cererile i-au fost anexate acte de stare civilă și alte înscrisuri.

La termenul de judecată din data de 15.03.2018, sub aspectul probatoriului, instanța a încuviințat proba cu înscrisuri și proba testimonială cu un martor pentru fiecare parte, în urma cărora s-au adeverit cele arătate de reclamantă.

Având în vedere acestea, instanța, în temeiul art. 934 alin. (1) C. proc.civ, va admite cererea reclamantei și va desface căsătoria încheiată între părți din culpa soțului pârât.

Potrivit art 918 alin. (1) NCPC, la cerere, instanța de divorț se pronunță și cu privire la:

a) exercitarea autorității părintești, contribuția părinților la cheltuielile de creștere și educare a copiilor, locuința copilului și dreptul părintelui de a avea legături personale cu acesta;

b) numele soților după divorț;

- c) locuința familiei;
- d) despăgubirea pretinsă pentru prejudiciile materiale sau morale suferite ca urmare a desfacerii căsătoriei;
- e) obligația de întreținere sau prestația compensatorie între foștii soți;
- f) încetarea regimului matrimonial și, după caz, lichidarea comunității de bunuri și partajul acestora.

Referitor la numele părților, instanța va dispune ca reclamanta să revină la numele purtat anterior căsătoriei.

În ceea ce privește capătul de cerere privind acordarea prestației compensatorii în favoarea reclamantei, se reține că, potrivit disp. art. 390 alin. (1) și (2) NCC, în cazul în care divorțul se pronunță din culpa exclusivă a soțului pârât, soțul reclamant poate beneficia de o prestație care să compenseze, atât cât este posibil, un dezechilibru semnificativ pe care divorțul l-ar determina în condițiile de viață ale celui care o solicită. Prestația compensatorie se poate acorda numai în cazul în care căsătoria a durat cel puțin 20 de ani.

De asemenea, potrivit art. 391 alin. (2) NCC, la stabilirea prestației compensatorii se ține seama atât de resursele soțului care o solicită, cât și de mijloacele celuilalt soț din momentul divorțului, de efectele pe care le are sau le va avea lichidarea regimului matrimonial, precum și de orice alte împrejurări previzibile de natură să le modifice, cum ar fi vârsta și starea de sănătate a soților, contribuția la creșterea copiilor minori pe care a avut-o și urmează să o aibă fiecare soț, pregătirea profesională, posibilitatea de a desfășura o activitate producătoare de venituri și altele asemenea.

Deși primele două condiții sunt îndeplinite, instanța va respinge solicitarea reclamantei privind acordarea prestației compensatorii, întrucât nu este îndeplinită condiția dezechilibrului semnificativ în condițiile de viață ale acesteia în urma desfacerii căsătoriei.

Referitor la capătul de cerere privind cheltuielile de judecată, își fac aplicarea dispozițiile art. 453 alin (2) NCPC, potrivit cărora, când cererea a fost admisă numai în parte, judecătorii vor stabili măsura în care fiecare dintre părți poate fi obligată la plata cheltuielilor de judecată. Dacă este cazul, judecătorii vor putea dispune compensarea cheltuielilor de judecată.

Întrucât cererea reclamantei a fost admisă în parte, numai în ceea ce privește divorțul, instanța va dispune compensarea cheltuielilor de judecată efectuate de părți în cursul procesului, obligând pârâtul la plata către reclamantă a sumei de 1100 lei, reprezentând diferență de onorariu avocațial, potrivit dovezilor de plată.

Așadar, cazul supus studiului implică o largă cercetare a aspectelor juridice, pe baza analizei textelor de lege incidente, atât de drept material, cât și de drept procesual, analiză ce conturează importanța deosebită și înțelegerea aprofundată a acestei instituții a dreptului familial.

Așa cum se poate observa, dispozițiile Codului civil ajută îndeosebi la calificarea acțiunii civile, ca fiind o acțiune de divorț întemeiată pe culpa exclusivă a soțului pârât, care a abandonat familia aflată în greutate (existența bolii grave a copilului, care a și decedat în cursul procesului) pentru a pleca în străinătate și a-și vedea de relația extraconjugală.

Pe de altă parte, prevederile Codului de procedură civilă sprijină soluționarea cauzei fără echivoc, în mod obiectiv, ținându-se seama de toate împrejurările cauzei.

Sentința civilă 162 din 07.03.2018 a Jucătoriei Chișineu Criș²-divort din
culpa comuna a sotilor

Prin cererea înregistrată la această instanță la data de 18.05.2017, reclamanta P.R., în contradictoriu cu pârâtul P.C.V., a solicitat instanței ca prin hotărârea care o va pronunța să dispună:

- desfacerea căsătoriei încheiată la data de 30.08.2001 din culpa exclusivă a pârâtului,
- reluarea numelui avut anterior căsătoriei, acela de „B.”,
- încredințarea spre creștere și educare a minorilor P.D.A. și P.L.M,
- obligarea pârâtului la plata unei pensii de întreținere în favoarea minorilor,
- autoritatea părintească să se exercite în mod exclusiv de către reclamantă,
- cheltuieli de judecată.

În motivare, arată că părțile s-au căsătorit în anul 2001, din căsătoria acestora rezultând minorii P.D.A. și P.L.M. La începutul anului 2017, pârâtul a plecat la muncă în Anglia, angrenându-se totodată și într-o relație extraconjugală, neglijându-și familia. Acesta a devenit violent verbal cât și fizic.

În probațiune a depus următoarele înscrisuri: certificat de căsătorie, acte identitate reclamantă și pârât, contract de muncă, înscrisuri rețea de socializare.

În drept, a invocat dispozițiile art.915-935 C.pr.civ., art.309, 373 lit. b), 379, 383 alin. (3), 398, 400, 402, 496, 499, 529 C.civ.

Reclamanta a timbrat cererea cu suma de 120 lei, reprezentând taxă judiciară de timbru conform chitanței aflată la fila 8, 9 dosar.

Pârâtul, prin întâmpinare și cerere reconvențională, a solicitat desfacerea căsătoriei încheiată între părți din vina exclusivă a reclamantei, autoritatea

² www.jurisprudenta.com,

părintească să se exercite în comun, stabilirea domiciliului minorilor la mamă cu obligarea sa la plata pensiei de întreținere și stabilirea unui program de vizitare a minorilor după cum urmează: în fiecare săptămână, în zilele de marți și joi, între orele 16,00-19,00 la fiecare două săptămâni, sâmbătă de la orele 10.00 până duminică orele 16,00 la domiciliul pârâtului, petrecerea sărbătorilor legale de Crăciun și Paști și Ziua Copilului, alternativ cu fiecare dintre părinți, o săptămână din vacanța de iarnă, 2 zile din vacanța de primăvară și jumătate din vacanța de vară la domiciliul tatălui și câte 3 ore de ziua de naștere a fiecărui minor.

În motivare, arată că reclamanta a plecat în Germania la lucru în anul 2016 și a început o relație extraconjugală cu șeful ei.

Reclamanta, prin răspunsul la întâmpinare și întâmpinarea la acțiunea reconvențională, a arătat că își menține în continuare toate argumentele de fapt și de drept prezentate în acțiunea principală și a propus următorul program de vizitare a minorilor: o dată pe lună, la sfârșitul de săptămână indicat de tată, de sâmbăta orele 10,00 până duminica orele 16,00 la domiciliul tatălui, în vacanța de vară, două săptămâni, cu obligarea tatălui de a lua minorii de la locuința mamei și a-i readuce la finele programului alocat, în vacanța de iarnă, un program stabilit de comun acord care să cuprindă atât Crăciunul, cât și Anul Nou.

Analizând actele și lucrările aflate la dosar, instanța reține următoarele:

Potrivit certificatului de căsătorie, părțile s-au căsătorit la data de 30.08.2001, în fața delegatului de stare civilă al P.S. jud. Arad, căsătoria fiind înregistrată în registrul stării civile sub nr. X.

Potrivit certificatelor de naștere, din căsătoria părților au rezultat minorii P.D.A., și P.L.M.

Din probatoriul administrat în cauză, respectiv din înscrisurile depuse de reclamantă conținând convorbiri ale pârâtului cu o altă femeie cu care acesta purta discuții de natură personală și de numita A.K., fosta soție a actualului concubin al

reclamantei, dar și din declarațiile martorilor audiați în cauză rezultă clar că relațiile dintre părți sunt iremediabil și grav afectate, fiind separați în fapt, fiecare având relații cu altă persoană încă din timpul căsătoriei, instanța constată că relațiile dintre soți s-au degradat pe fondul problemelor financiare și a muncii în străinătate pentru a realiza mai multe venituri, aceștia s-au răcit unul față de altul și s-au apropiat de alte persoane, pârâtul de o fostă prietenă, reclamanta de șeful ei căsătorit anterior cu o altă femeie, astfel instanța apreciază că culpa în destrămarea relațiilor dintre soți se datorează în egală măsură culpei ambilor. Astfel, problemele financiare au generat o distanțare iremediabilă a soților ce a determinat refugiarea fiecăruia în parte în alte relații care le ofereau fiecăruia dintre soți ceea ce le lipsea din căsnicia lor, pentru reclamantă stabilitate și sprijin financiar, pârâtul nerealizând suficiente venituri, pentru pârât atenție și afecțiune apropiată soția fiind plecată în străinătate.

Având în vedere cele de mai sus și dispozițiile art. 373 lit. b și art. 379 Cod civil, coroborat cu art. 930 Cod de procedură civilă, instanța va desface căsătoria încheiată între părți la data de 30.08.2001 și înregistrată sub nr. X în registrul stării civile al P.S. județul Arad, din culpa comună a părților.

În temeiul art. 383 alin. 3 Cod civil, după desfacerea căsătoriei, reclamanta va reveni la numele avut anterior căsătoriei, acela de „B.”.

În temeiul art. 397 Cod civil, drepturile părintești asupra minorilor se vor exercita de ambii părinți împreună, nefiind motive ce să justifice exercitarea exclusivă a autorității, aceasta din urmă fiind o măsură excepțională ce poate fi luată în cazul în care sunt dovedite motive temeinice, ori în cazul de față pârâtul nu a avut un comportament ilicit, imoral față de copii, nu este bolnav nici dependent, neavând nici o acțiune în trecut față de copii ce ar putea determina excluderea sa de la exercitarea autorității părintești, aceasta din urmă fiind atât dreptul său cât și a copiilor, interesul superior al acestora fiind ca părinții să ia decizii cu privire la ei

de comun acord, fiind necesar ca ambii părinți să fie prezenți și implicați în viața lor.

În temeiul art. 400 Cod civil (Legea nr. 287/2009), instanța va stabili locuința minorilor la locuința mamei. La luarea acestei măsuri, instanța a avut în vedere poziția reclamantei și a pârâtului și concluziile anchetei sociale efectuată în cauză, precum și vârsta copiilor.

În temeiul art. 530, raportat la art. 529 din Legea nr. 287/2009, văzând că tatăl minorilor, în calitate de părinte are obligația legală de întreținere față de copil, instanța, în baza art. 402 Cod civil, va obliga pârâtul P.C.V., la plata unei pensii de întreținere lunară în cuantum de 1/3 din veniturile nete realizate lunar de reclamant, dar nu mai puțin de 1/3 din salariul minim net lunar pe economie în România, în favoarea minorilor P.D.A. și P.L.M., începând cu data introducerii cererii și până la majoratul acestora sau noi dispoziții a instanței. La luarea acestei măsuri, instanța a avut în vedere poziția pârâtului și împrejurarea că locuința minorilor urmează să se stabilească la mama/reclamantă.

În baza art. 401 C. civ., va stabili programul de exercitare a dreptului de a avea legături personale cu minorii în favoarea pârâtului, după cum urmează: prima și a treia săptămână din lună, sâmbătă de la orele 10.00 până duminică orele 16,00 la domiciliul pârâtului; petrecerea sărbătorilor legale de Crăciun și Paște, alternativ cu fiecare dintre părinți, o săptămână din vacanța de iarnă, 2 zile din vacanța de primăvară și jumătate din vacanța de vară la domiciliul tatălui și câte 3 ore de ziua de naștere a fiecărui minor, tatăl având dreptul de a păstra legături personale cu minorii dacă aceștia nu locuiesc la el, această măsură servind și interesul minorilor.

În baza art. 453 Cod procedură civilă, va compensa cheltuielile de judecată

În privința stării de fapt prezentate, este necesară analiza amănunțită a unei multitudini de aspecte juridice incidente, de ordin material și procedural, pentru o mai bună înțelegere a instituției divorțului din culpă comună.

Ca atare, își face aplicare art. 373 lit. b.) NCC, potrivit căruia divorțul poate avea loc atunci când, din cauza unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă.

De asemenea, așa cum prevede art. 933 alin. (2) NCPC, coroborat cu art. 379 alin. (1) teza II NCC, instanța de judecată poate pronunța divorțul din culpa ambilor soți, chiar atunci când numai unul dintre ei a făcut cerere, dacă din probele administrate rezultă că ambii sunt vinovați de destrămarea căsătoriei.

Inițial, reclamanta a solicitat instanței să dispună desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a soțului pârât, făcându-l vinovat de relația extraconjugală pe care a avut-o în timpul în care se afla la muncă, în străinătate, precum și de comportamentul vilolent al acestuia, atât fizic, cât și verbal.

La rândul său, pârâtul, prin întâmpinare și cerere reconvențională, a solicitat desfacerea căsătoriei încheiată între părți din vina exclusivă a reclamantei, arătând că reclamanta a plecat în Germania, la muncă, în anul 2016 și a început o relație extraconjugală cu șeful ei.

Din probatoriul administrat, instanța a stabilit, în ciuda solicitărilor celor doi soți, culpa comună a acestora. Astfel, a reținut că problemele financiare au generat o distanțare iremediabilă a soților, ce a determinat refugiarea fiecăruia în parte în alte relații care le ofereau fiecăruia dintre ei ceea ce le lipsea din căsnicia lor: pentru reclamantă stabilitate și sprijin financiar, pârâtul nerealizând suficiente venituri, pentru pârât atenție și afecțiune, soția fiind plecată în străinătate.

Se observă, astfel, că motivele întemeiate de divorț, reținute de instanța de judecată, sunt reprezentate de răcirea relației dintre soți, din cauza situației financiare precare și, implicit a lipsei de comunicare, afecțiune generate de

plecarea lor, pe rând, în străinătate. Toate acestea i-a determinat să își găsească alinarea în brațele altor persoane, ceea ce justifică imposibilitatea continuării căsătoriei.

Pentru reținerea culpei comune în destrămarea căsătoriei, instanța a procedat la aplicarea dispozițiilor secțiunii a 3-a, cap. II („Judecata”), din Codul de procedură civilă, dedicate probelor.

Astfel, conform art. 249 CPC, cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege.

În speță, reclamantul a depus în probațiune următoarele înscrisuri: certificat de căsătorie, acte identitate reclamantă și pârât, contract de muncă, înscrisuri rețea de socializare.

Din aceste mijloace de probe, precum și din declarațiile martorilor audiați în cauză, rezultă clar că relațiile dintre părți sunt iremediabil și grav afectate, fiind separați în fapt, fiecare având relații cu altă persoană încă din timpul căsătoriei.

În privința cererilor accesorii, se aplică, la modul general, art. 918 alin. (1) NCPC, conform căruia, la cerere, instanța de divorț se pronunță și cu privire la:

a) exercitarea autorității părintești, contribuția părinților la cheltuielile de creștere și educare a copiilor, locuința copilului și dreptul părintelui de a avea legături personale cu acesta;

b) numele soților după divorț;

c) locuința familiei;

d) despăgubirea pretinsă pentru prejudiciile materiale sau morale suferite ca urmare a desfacerii căsătoriei;

e) obligația de întreținere sau prestația compensatorie între foștii soți;

f) încetarea regimului matrimonial și, după caz, lichidarea comunității de bunuri și partajul acestora.

Referitor la nume, art. 383 alin. (3) prevede că, Dacă nu a intervenit o înțelegere sau dacă instanța nu a dat încuviințarea, fiecare dintre foștii soți poartă numele dinaintea căsătoriei.

Instanța admite acest capăt de cerere al reclamantei, care va reveni la numele avut anterior căsătoriei, respectiv „B.”.

În temeiul art. 397 Cod civil, drepturile părintești asupra minorilor se vor exercita în comun de ambii părinți, nefiind motive ce să justifice exercitarea autorității în mod exclusive de către mamă, pârâtul neavând un comportament ilicit, imoral față de copii, nu este bolnav nici dependent, neavând nici o acțiune în trecut față de aceștia ce ar putea determina excluderea sa de la exercitarea autorității părintești.

Astfel, instanța a avut în vedere interesul superior al minorilor, care necesită ca ambii părinți să fie prezenți și implicați în viața lor.

Conform art. 400 alin. (1) și (2) NCC, în lipsa înțelegerii dintre părinți sau dacă aceasta este contrară interesului superior al copilului, instanța de tutelă stabilește, odată cu pronunțarea divorțului, locuința copilului minor la părintele cu care locuiește în mod statornic. Dacă până la divorț copilul a locuit cu ambii părinți, instanța îi stabilește locuința la unul dintre ei, ținând seama de interesul său superior.

În cazul de față, instanța va stabili locuința minorilor la locuința mamei, având în vedere poziția reclamantei și a pârâtului și concluziile anchetei sociale, dar și vârsta minorilor și va stabili un program de vizită pentru tatăl copiilor.

În temeiul art. 402 NCC, va obliga pârâtul la plata unei pensii de întreținere lunară în cuantum de 1/3 din veniturile nete realizate lunar de reclamant, dar nu mai puțin de 1/3 din salariul minim net lunar pe economie în România, în favoarea minorilor P.D.A. și P.L.M.

Referitor la capătul de cerere privind cheltuielile de judecată, își fac aplicarea dispozițiile art. 453 alin (2) NCPC, potrivit cărora, când cererea a fost admisă numai în parte, judecătorii vor stabili măsura în care fiecare dintre părți poate fi obligată la plata cheltuielilor de judecată. Dacă este cazul, judecătorii vor putea dispune compensarea cheltuielilor de judecată. Astfel, instanța va compensa cheltuielile de judecată.